

skal ske en Afgørelse, skal være en Ende paa den Sag. Hvad tro De nu, at man har at indvende mod en Lovbestemmelse som denne, der synes umiddelbart at anbefale sig ved sin Simpelt og ved den Egenskab, den har, at kunne gennemføre det Formaal, som man har med selve Forældelsesbestemmelsen? Jeg maa i saa Henseende henholde mig til, hvad Ordføreren i det andet Ting udtalte ved Sagens eneste Behandling. Der sagde han noget om for det første, at der vilde komme til at gælde en anden Regel for Afbrydelse af Forældelse af Regningskrav end den, der kommer til at gælde for Afbrydelse af Forældelse af alle andre Fordringer, altsaa navnlig Gældsbreve o. desl.; idet D. L. 5—14—4 bliver ved at gælde for Gældsbreve og hvad der kan stilles i Klasse dermed, skal man med Hensyn til dem følge 5—14—4, som udtrykkelig oprettholdes med Hensyn til saadanne Fordringer i det Lovforslag, her foreligger. Er det nu ikke ejendommeligt, at denne Betragtning, at der kommer til at gælde en anden Regel for Afbrydelse af Forældelse af Regningskrav end den, der gælder for Afbrydelse af Forældelse af alle andre Fordringer, gøres gældende af selve dem, der ville indføre en meget større Forskel, nemlig den store og betydningfulde Forskel, at der nu skal gælde 5 Aars Forældelsesfrist for Regningskrav mod en 20-aarig Forældelse for alle andre Fordringer? Det forekommer mig, at naar man ser paa dette, vil man sige, at den er overordentlig meget større; denne Forskel, som derved fremkommer, er for intet at regne i Sammenligning med den væsentlige og store Forskel, som man vil indføre ved at indskrænke den nugældende 20-aarige Forældelsesfrist til kun at skulle gælde for visse Tilfælde.

Dernæst ytrer man, at ved at indføre en Bestemmelse som den, Landstinget her har vedtaget, vil man gøre Brud paa den gamle Regel, den gamle Sætning, at et Ord er et Ord, en Mand er en Mand, og at det maa være nok, at en Mand har sagt noget, han skal ikke behøve at give det skriftligt fra sig. Men det er en Misforstaaelse. Selvfølgelig skal det altid gælde og vil altid gælde mellem hæderlige Folk, at et Ord er et Ord og en Mand er en Mand, men det er slet, ikke det, der er Spørgsmaal om, der tager den ærede Ordfører aldeles fejl. Det, det drejer sig om i dette Tilfælde, er ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt man

har sagt Ja til noget, men om man har gjort det inden 5 Aars Forløb, det er det, det drejer sig om. Det er det, der skal tales om: hvorvidt er en Afbrydelse sket ved, at man inden 5 Aar har afgivet Erklæring om at skyldes Penge? Og hvorledes skulde det efter 5—6—8 Aar oplyses mod Mandens Benægtelse paa anden Maade end derved, at han skriftlig har erkendt det? Skulde det ske ved Vidner, vil jeg nok spørge, om man tror, at de Vidner, der skulde føres f. Eks. efter 8 Aars Forløb, kunde forklare om, at jeg for 3 Aar siden ved den og den Lejlighed talte med en Mand om, at jeg hos ham havde Penge til gode, og at denne Mand saa har sagt Ja til det; Vidnerne ville i Regelen sige: Det kunne vi virkelig ikke huske, De maa undskyldes, men hvad der saadan blev snakket om, kunne vi ikke huske. Og saa vil der endda blive Spørgsmaal om: Kan De huske, at det var den 1. Maj, det gælder om, at det var den 1. Maj, thi var det den 2. Maj, er det for sent. Hertil vil der naturligvis blive svaret: Det kan De virkelig ikke forlange, hvor i al Verden kan De tro, at vi skulde have skrevet op, om det var den 1. eller 2. Maj. Det er derpaa, Sagen beror, og derfor siger jeg, at der skal være en skriftlig Erkendelse; Sagen er ude i det vilde, hvis man vil vedtage det, som Folketinget har vedtaget. Det er et fuldkomment Fejlsyn, den ærede Ordfører i Folketinget har gjort sig skyldig i ved denne Betragtning.

Saa har man endelig anført som en tredie Grund, at den nugældende Regel om Afbrydelse, som jo gaar ud paa, at man paa mange forskellige Maader kan afbryde Forældelsen, ikke i det praktiske Liv har givet Anledning til Vanskeligheder, og at man derfor ikke behøver at indføre nye og strengere Regler. Ogsaa dette er en mærkelig Argumentation. Vi have jo for Øjeblikket kun den 20-aarige Forældelsesfrist og ingen anden, og jeg gad nok vide, om der er ret mange, der nogensinde have set, at et Regningskrav er gjort gældende f. Eks. efter 21 Aars Forløb, saa at der har været Spørgsmaal om, hvorvidt Forældelsen, som vilde være indtraadt efter de 20 Aars Forløb, virkelig ikke var foregaaet, idet der var sket et Paakrav efter 19 Aars Forløb. Jeg gad vide, om nogen eneste har set noget saadant. Det er virkelig overordentlig sjældent, at Regningskrav gøres gældende blot efter f. Eks. 8 Aars Forløb, det er meget sjældent. Der kan derfor slet ikke være Spørgsmaal om at